

Setkání s A. S. Puškinem

Bulat Okudžava/Jaromír Nohavica

Jaromír Nohavica

1. Co bylo, je pryč jednou provždy, a stesky jsou k ničemu,
každá epocha má vlastní kulisy, herce i kus
||: a líto mi je, že už nikdy se nesetkám s Puškinem,
nezajdu si s ním na čaj do bistra U sedmi hus. :||
2. Dnes už nechodíme, jak zastara bosáci, naboso,
řvou motory aut, my z oken sčítáme galaxie
||: a líto mi je, že už po Moskvě nejezdí drožkáři
a nebudou víc, nebudou, a to líto mi je. :||
3. Před tebou se skláním, má bezbřehá epocho poznání,
a vzdávám ti hold, lidský rozum nad rozumem,
||: a líto mi je, že jak dřív se i dnes bůžkům klaníme
a na kolenou bijem hlavami o tvrdou zem. :||
4. Podél našich cest dlouhé ale je vítězných praporů,
náš boj za to stál, my máme vše, za co šli jsme se bít
||: a líto mi je, že se stavějí pomníky z mramoru
a vyšší než my, vyšší než veškerá vítězství. :||
5. Co bylo, je pryč, vyjdu ven na špacír, koukám: noc je tu,
vtom zničehonic vedle Arbatských vrat u vody
stojí drožkář a kůň a pan Puškin jde po prázdném prospektu,
já krk za to dám, zítra že se něco přihodí..